

Kázanie brata Franka

17. 4. 1987, 15:00, Krefeld, Nemecko

vysiellané 14. 11. 2021

Veľký piatok č. 1: „Toto je deň spásy!“

Na tieto dni sme sa tešili, všetci sme prišli s veľkým očakávaním a som si vedomý, že človek si nemôže dať nič. Verím však aj tomu, že Boh má plnosť a z jeho plnosti budeme môcť aj my v týchto dňoch čerpať milosť za milosť. [Jn 1:16] Veľký piatok bol pre mňa vždy výnimočným dňom, už odkedy som sa stal veriacim. Deň, v ktorý sa človek stíši, deň vnútorného rozjímania, deň, ktorý v duchu upriamuje svoj pohľad na Golgotu, deň, v ktorý sa uskutočnilo zmierenie Boha s ľudstvom.

Keď spievame chórus „*Nádherná Golgota*“, nespievame o „mieste lebký“ ako takom, ale o tom, čo sa tam stalo. Rozlišujeme medzi miestami a tým, kto tam pôsobil alebo chodil. A tak aj v týchto dňoch môžeme v duchu obrátiť svoje oči ku Golgote a vedieť, že náš Pán tam zomrel – zomrel za mňa, zomrel za teba, aby sme ty a ja mohli žiť, večne žiť. A dnes a v týchto dňoch budeme hovoriť aj o tom, o čo vlastne pri vykúpení ide. Ide o to, že Boží život sa na zemi zjavil v Ježišovi Kristovi, našom Pánovi, a že tento život, tento božský život sa má teraz zjaviť a zjaví sa v nás. A všetkých skutočne prosím, aby uvoľnene počúvali Pánovo Slovo. Ak budeme nervózni, nič nedosiahneme. Ak veríme a dôverujeme, Boh nám všetko dá.

Istý skladateľ piesní spieva: „*Svojou bolesťou si nemôžeš nič vziať, musíš o to prosiť.*“ A je napísané: „*Akoby nám Boh s ním všetko nedaroval?*“ [Rm 8:32] Nech Pán v týchto dňoch otvorí naše oči a naše srdcia, aby mohol vstúpiť a zjaviť sa.

Chcel by som začať biblickým miestom z 2. Korintňanom 6, druhá časť 16. verša:

„*Lebo veď vy ste chrámom živého Boha, ako povedal Boh: Budem bývať v nich a prechádzať sa, a budem ich Bohom, a oni mi budú ľudom. Preto vyjdite spomedzi nich a oddelte sa, hovorí Pán: a nedotýkajte sa nečistého, a ja vás prijmem a budem vám za Otca, a vy mi budete za synov a za dcéry, hovorí Pán, všemohúci.*“ [2Kor 6:16-18]

V tomto Slove je nám povedané, že Boh chce medzi nami prebývať a chodiť. A práve po tom túži naše srdce, aby sme ho zažili nielen ako toho, ktorý hovorí, ale aj ako toho, ktorý koná, ako toho, kto medzi nami prebýva, ako toho, ktorý medzi nami môže chodiť a konať, áno, zjavovať sa nám. Prečítam tú časť ešte raz: „*Budem bývať v nich a prechádzať sa, a budem ich Bohom, a oni mi budú ľudom.*“

Je to zasľúbenie, ktoré dal Boh. Vedie nás to späť k 3. Mojžišovej 26. Rád by som si to Slovo teraz prečítal. 3. Mojžišova 26, tu sú zasľúbenia požehnaní, ktoré dal Boh svojmu vyvolenému ľudu v tom čase a v Novom zákone sú prenesené na Cirkev a vzťahujú sa na nás. 3. Mojžišova 26 od verša 7:

„A budete honiť svojich nepriateľov, a padnú pred vami pod meč. Piaty z vás budú honiť sto, a sto z vás bude honiť desať tisíc, a vaši nepriatelia padnú pred vami pod meč. Lebo milostivo obrátim na vás svoju tvár a rozplodím a rozmnožím vás a postavím svoju zmluvu s vami. A budete jesť staré zásoby, a vyneste staré, aby ste mali miesto pre nové. A dám svoj príbytok do vášho streda, a nebude si vás oškliviť moja duša. A budem sa prechádzať medzi vami a budem vám Bohom, a vy mi budete ľudom. Ja som Hospodin, váš Boh, ktorý som vás vyviedol z Egyptskej zeme, aby ste im neboli sluhami, a polámal som ihlice vášho jarma a dal som vám, aby ste chodili priami.“ [3M 26:7-13, podľa nem. prekladu]

Aké nádherné Slovo zasľúbenia dal Boh svojmu ľudu! „*Lebo obrátim na vás milostivo svoju tvár a rozplodím a rozmnožím vás a postavím svoju zmluvu s vami.*“ A potom dáva zasľúbenie: „*A dám svoj príbytok do vášho streda...*“

A tesne predtým dáva pokyn: „*Vyneste staré, aby ste mali miesto pre nové.*“ Boh chce v týchto dňoch nájsť vo vás a vo mne priestor, aby učinil niečo nové, aby vykonal viac, aby učinil väčšie veci, než činil doteraz. A verím, že ak budeme Pánovi plne dôverovať, budú tieto dni pre nás všetkých požehnané. Musíme však odložiť všetko, čo by nám mohlo stáť v ceste. Nepriateľ sa postará o to, aby každému postavil do cesty prekážku. Ale všimnite si jednu vec: prekážky nám nie sú kladené do cesty na to, aby sme o ne zakopli, ale aby sme ich prekonali, premohli. Zástup, ktorý bude stáť pred trónom, je zástup premožite-

lov, víťazov. Takže musia existovať veci, ktoré sa podarilo premôcť. A je napísané:

„Zvítazili [premohli, podľa nem. prekladu] pre krv Baránka krv a pre slovo svojho svedectva a nemilovali svoj život až do smrti.“ [Zj 12:11]

Preto nevnímajme prekážky ako niečo cudzie, ale v dôvere v Boha ich prekonávajme a kráčajme vpred s naším Pánom. *„A vynes- te staré, aby ste mali miesto pre nové, pretože chcem mať svoj príbytok vo vašom strede.“* Keď si Boh v našom strede urobí svoj príbytok, bude zakaždým nanovo hovoriť, nanovo pôsobiť, nanovo žehnať. Potom ne- bude žiadne zhromaždenie zbytočné, naopak, jedno bude krajšie ako druhé. A Boh bude žehnať v každom z nich.

Ďalej sa tu píše: *„A moje srdce nebude mať voči vám odpor, ale budem putovať uprostred vás a budem vaším Bohom a vy budete mo- jím ľudom.“* [3M 26:11-12, podľa nem. prekladu]

Pavol toto starozákonné Slovo opäť postavil na svietnik v 2. Ko- rinťanom 6. V tejto súvislosti sa nad tým veľmi stručne zamyslime. V tej istej kapitole, v 2 Korinťanom 6, verš 2, čítame:

„Lebo hovorí: V príhodný čas som Ťa počul a v deň spasenia som Ti pomohol. Hľa, teraz je čas práve príhodný, hľa, teraz deň spasenia!“

Kedy chcel Boh prebývať a chodiť medzi nami a byť naším Bo- hom? V týchto dňoch to budeme ďalej preberať. Toto je deň spásy, deň Božej milosti pre ľudstvo! V tento deň si Boh urobil príbytok medzi svojím ľudom.

Bod 1: V deň spasenia musíme prijať a zažiť Božiu spásu. Mu- síme v čase milosti osobne zakúsiť Božiu milosť, inak nám čas milosti a deň spasenia nie sú nič platné. Nesmie to byť napísané len ako za- sľúbenie v slovách, musí sa stať skutočnosťou v našich životoch. Koľkí môžu vo svojom srdci dosvedčiť, že sa to už stalo skutočnosťou, že mô- žeme povedať, že nám Boh pomohol v deň spasenia?! On nám bol mi- losrdný!

Teraz prichádza druhá fáza, ktorá sa už netýka odchodu zo sve- ta neviery a hriechu do Božieho kráľovstva, ale tých, ktorí sa stali ve- riacimi.

A ja sa v Bohu nadejem, že v týchto dňoch sa budú všetci cítiť v našom strede dobre, dokonca aj tí, ktorí svoj život zatiaľ vedome Bohu neposvätili. Kiež by sme pomohli k tomu, aby sa to mohlo stať. Všetkých ubezpečujeme o jednom: Nikoho neodsudzujeme, ale zo srdca by sme sa radovali, keby ich prišlo ešte viac a zakúsili by milosť nášho Boha.

Tu, v 2. Korintťanom, v 6. kapitole, je porovnanie medzi veriacimi a neveriacimi od 14. verša, a potom v 16. verši stojí:

„A aká je zhoda medzi chrámom Božím a modlami?“ [2Kor 6:16]

Predtým stojí:

„Aké je spoločenstvo medzi veriacim a neveriacim?“ [2Kor 6:15 podľa nem. prekladu]

A potom apoštol pokračuje a píše:

„Lebo veď vy ste chrámom živého Boha, ako povedal Boh...“

Práve sme čítali, kde to povedal. Sme Božím chrámom. Za Mojžišových čias sa o tom hovorilo, tu sa to stalo skutočnosťou. Ježiš, náš Pán, hovoril o svojom pozemskom príbytku:

„Zborte tento chrám, a vo troch dňoch ho postavím.“

Židia povedali:

„Štyridsaťšesť rokov stavali tento chrám, a ty ho postavíš vo troch dňoch? Ale On hovoril o chráme svojho tela.“

V prorokovi Malachiášovi stojí napísané:

„Príde náhle do svojho chrámu Pán, ktorého vy hľadáte, a anjel zmluvy, po ktorom túžite...“ [Mal 3:1]

Boh bol vo svojom pozemskom príbytku tu na zemi, vo svojom svätom chráme, ktorý si sám stvoril.

Od obetovania svätého tela a krvi Ježiša Krista si Boh pre seba vykúpil Cirkev, ktorá je jeho chrámom – chrámom Ducha Svätého. Tak ako Boh chodil a prebýval v Kristovi a On mohol povedať: *„Slová, ktoré vám ja hovorím, nehovorím sám od seba, ale Otec, ktorý prebýva vo mne, On činí tie skutky.“ [Jn 14:10]* Takže sa musí stať, že Cirkev živého Boha sa stane Božím príbytkom! Príbytok by nemal stáť prázdny, niekto by v ňom mal žiť. A práve o tom sa tu hovorí, je to napísané:

„Budem bývať v nich a prechádzať sa, a budem ich Bohom, a oni mi budú ľuďom.“ [2Kor 6:16]

Nepreháňame, keď hovoríme a svedčíme, že Boh našiel v našej generácii služobníka a proroka, v ktorom mohol zaujať príbytok. Muž podľa srdca Božieho, ktorý sa narodil a prišiel na tento svet, aby svedčil o pravde a všetci, ktorí sú z pravdy, počúvajú jeho hlas [Jn 18:37]. Ale aj v tejto veci vieme presne rozlíšiť nástroj a toho, kto ho používa. Boh má veľa nádob a všetci proroci boli takýmito nádobami. Ale vy sami dobre viete, že ak niekto hrá na tom najnádhernejšom nástroji, tak nestretnete nikoho, kto by mu potom vzdal hold, pohladil klavír a povedal: „Tak toto bolo krásne.“ Nie, chvála patrí tomu, kto udieral na klávesy.

Ešte som nevidel človeka, ktorý by krásne trúbil na trúbe, ktorý by potom trúbu pohladil a povedal: „Ty si ale vynikajúci nástroj.“

A ak človek, ktorý vezme trúbu a nedokáže zahrať jasný tón, tak je to tak, ako píše Pavol Korinťanom: *„Keby trúba vydala neistý zvuk, kto sa bude chystať do boja?“* [1Kor 14:8] Len to porovnávam, aby som ukázal, že nevzdávame slávu žiadnemu nástroju, ktorý Boh používa, ale jedine Bohu, ktorý môže nástroj vziať a použiť ho a nechať svojmu ľudu zaznieť jasný zvuk trúby. Práve o to sa v týchto dňoch jedná. V prorokovi Ámosovi sa píše:

„Či sa zatrúbi na trúbu v meste, a ľud sa nezbehne v strachu?“

V Zjavení Jána 10. kapitole 7. verši čítame:

„... ale vo dňoch hlasu siedmeho anjela, keď bude trúbiť, dokoná sa tajomstvo Božie.“

Nie trúba je dôležitá, ale to, čo trúba hrá. A vy veľmi dobre viete, že keď sa hrá akákoľvek pieseň, musíte poznať melódiu, aby ste vedeli, aký je jej text. Presne tak je to aj so zvestou, ktorú nám Boh teraz poslal. Musíte poznať text, aby ste vedeli, čo sa hrá. A ja verím, že smieme patriť k tým, ktorí nepočuli len, ako niekde zvonila zvony. Vieme, kde sa veža nachádza, a vieme, čo sa na nej zvonilo. Boh sa postaral o to, aby sme skrze pravdu získali jasnosť.

Teraz však ide o viac – teraz už nejde len o počúvanie, ale o to, aby sa to, čo sme počuli, stalo skutočnosťou. A netrápajte sa tým, ako sa to stane. Pán predsa zaslúbil, že v nás zaujme príbytok, a potom je to Kristus v nás, kto vypôsobuje všetko vo všetkom.

Otvorme si 1. Jána, 4. kapitolu od 7. verša a prosme Boha, nech do našich srdc vloží veľkú túžbu, aby sa veci napísané v Božom Slove, ktoré sú určené pre nás, v nás stali Božou skutočnosťou. Po teórii túžime zažiť prax. 1 Jánova, 4. kapitola, 7. verš:

„Milovaní, milujme jedni druhých, pretože láska je z Boha, a každý, kto miluje, narodil sa [bol splodený, nem. preklad] z Boha a zná Boha.“ [1J 4:7]

Tu je veľké tajomstvo: kto bol Bohom vymilovaný von skrze Ježiša Krista, nášho Pána, tomu sa Božia láska zjavila a my potom môžeme túto Božiu lásku znova prejať. *„Milovaní, milujme jedni druhých, pretože láska je z Boha...“* Áno, Boh je láska. [1J 4:16] Podstatou Boha je láska. Boh môže byť tvrdý, môže sa aj hnevať, ale to nie je jeho prirodzenosť. Musí zostať spravodlivý voči svojmu Slovu, ktoré je jeho zákonom, ale vo svojej podstate je Boh láskou. Ide teda o Božiu prirodzenosť, ktorá sa musí zjať ako božský život vo veriacich, v tých, ktorých On vymiloval.

Práve o to počas týchto dní ide. Nie namáhať sa. Nanajvýš sa namáhať, aby sme to nenechali zlyhať. Ono si to mocou razí cestu. Prečítam to ešte raz:

„Milovaní, milujme jedni druhých...“

Čiňme to od dnešného dňa. Do našich srdc bola predsa Božia láska vyliata. Chceme to od dnešného dňa činiť – milujme sa navzájom božskou láskou, ako je tu napísané: *„... lebo láska pochádza od Boha, a kto miluje v tejto božskej láske, narodil sa z Boha“*, je synom a dcérou Božou, a tak má prirodzenosť toho, ktorý ho splodil. A ak nazývame Boha svojím Otcom a stali sme sa jeho synmi a dcérami... Pretože to vyplýva už z 2. Kor. 6:

„Budem bývať v nich a prechádzať sa, a budem ich Bohom ... a vy mi budete za synov a za dcéry...“

Služky a sluhovia sa do domu prijímajú, aby plnili úlohy, ale synovia a dcéry sú zrodené, tí neprichádzajú a nehovoria: *„Môžeme sa pridať, môžeme sa stať členmi?“*, tak to jednoducho nejde.

Narodiť sa z Boha teda znamená prijať božskú podstatu. Z tejto božskej lásky pochádzame. Nechcem tu používať pozemské prirovnanie, ale všetko je čisté čistému: Ľudia sa telesne spájajú v láske, a po-

tom v určitom okamihu vznikne nový život, aj keď to trvá deväť mesiacov.

Presne tak je to aj s Bohom. Je to spojenie Boha s ľudstvom v božskej láske, božské semeno je uvoľnené a z tohto vzťahu lásky sa rodia Boží synovia a dcéry. K tomu sa ešte za chvíľu dostaneme, teraz čítajme ten istý verš:

„A každý, kto miluje, sa narodil z Boha.“

Tomu veríme celým srdcom: *„Každý, kto miluje, sa narodil z Boha.“* Ak milujeme, narodili sme sa z Boha; ak nemilujeme, nenarodili sme sa z Boha. A ide to ešte o krok ďalej: *„... a zná Boha.“*

Prečo toľko ľudí, ktorí sa nazývajú veriacimi, Boha nezná? Prečo im zjavenie Boha v Kristovi zostalo skryté? Ježiš vtedy povedal:

„Kto vidí mňa, vidí Otca.“ [Jn 14:9]

Taktiež povedal:

„Otče, ďakujem ti, že si tieto veci skryl pred múdrymi a rozumnými a zjavil si ich nemluvňatám.“ [Mt 11:25-26]

A práve v tejto súvislosti povedal:

„Nikto nezná Syna, iba Otec, ani Otca nezná nikto, iba Syn, a ten, komu by Syn chcel zjaviť.“ [Mt 11:27]

Božie zjavenie – nie učenosť, ale zjavenie.

„A každý, kto (božským spôsobom) miluje, sa narodil z Boha a zná Boha.“

Drahé srdce, ak si poznal Boha a Božia láska sa doteraz nemohla prebojovať do tvojho života, potom nech je toto tvoja a moja hodina, deň, ktorý Boh učinil k tomu, aby sme neprežili len jednu časť, ale aj druhú. Ak sme sa narodili z Boha, potom poznávame Boha a milujeme všetkých, ktorí sa z Boha narodili, pretože aj oni boli Bohom spoznaní, a teda aj oni poznali Boha, pretože došlo k spojeniu, k jednote.

Môžem sa zdvorilo spýtať, koľkí z nás skutočne poznali Boha v Ježišovi Kristovi, našom Pánovi, skrze zjavenie Ducha? Povedzte Amen! Amen! Chvála nášmu Bohu! Nielen v učení, ale aj skrze Božie zjavenie. A mohli by nám čítať tisíce veršov, aby nami otriasli a každý verš, ktorý by nám bol prečítaný, by nás ešte viac utvrdil a presvedčil, pretože vieme, že Boh nemôže hovoriť dvoma jazykmi.

Práve tak vieme, že Pán bol opísaný vo svojej mnohorakosti – ako Boží Syn, ako Syn človeka, ako Syn Dávidov, ako Kráľ, ako Sudca, ako Vykupiteľ. To všetko vieme. Ale keď to príde na koniec, na podstatu, potom vieme, kto je Ježiš Kristus:

„... počiatok i koniec, hovorí Pán, Boh, ktorý je a ktorý bol a ktorý príde, ten Všemohúci.“ [Zj 1:8]

To je zjavenie Ježiša Krista. Ďalej čítame z 1. Jána 4 9. verš, ktorý sa vzťahuje na dnešok:

„V tom sa zjavila láska Božia v nás, že svojho Syna, jednorodeného, poslal Boh na svet, aby sme žili skrze neho.“ [1J 4:9]

O čo teda ide? Ide o to, aby sme skrze neho dostali božský, večný život, a to nielen až smrti, ale už teraz, už teraz sme dostali večný život skrze vieru v Ježiša Krista, nášho Pána!

Tento verš má tiež veľký význam. Nielenže sme boli spasení od hriechu, nielenže sme boli oslobodení od pekla a všetkého, čo s ním súvisí, ale bolo nám prinavrátené Božie synovstvo a dostali sme večný život, ako sa tu píše.

Vo verši 10 čítame:

„V tomto je láska: nie že by sme my boli milovali Boha, ale že On miloval nás a poslal svojho Syna ako smierenie za naše hriechy.“

Amen!

„Tak Boh miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezhynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život.“

Nie my sme hľadali Boha, ale Boh hľadal nás. Nie my sme milovali Boha prví, ale Boh najprv miloval nás, ako je tu napísané: *„V tomto je láska: nie že by sme my boli milovali Boha, ale že On miloval nás.“* Boh si teba a mňa zamiloval ako prvý a vo svojej vševedúcnosti nás pred založením sveta predurčil, aby sme boli Božími synmi a dcérami podľa zaľúbenia jeho vôle. [Ef 1:5]

Kiež by sme v týchto dňoch boli postavení na vyššiu pôdu a vnímali tieto božské skutočnosti pre nás ako skutočnosť a povedali: „Pane, postavil si nás na vyššiu pôdu, vykúpil si nás, sme tvojím majetkom, nech je to teraz zjavené.“

Neviem, ako je to s vami, ale niekedy mám pocit, akoby sme boli v akomsi väzení. Vieme, čo pre nás Boh pripravil, vieme, čo nám za-

sľúbil, a predsa sa cítime takí obmedzení. Zdá sa, akoby sme sa nemohli pohnúť vo viere vpred.

Drahí, nech nám tieto dni poslúžia k tomu, aby sme boli vnútorne oslobodení, aby z nás spadli všetky reťaze, aby Boh mohol urobiť niečo veľké na oslavu svojho mena, aby bola v Božom dome radosť a spev o Božom víťazstve v príbytkoch spravodlivých [Ž 118:15]. Jeden veľmi starý autor hymnov povedal toto: *„Pieseň smútku prestala. Chvála Pánovi! Nepriateľ ma dlho zvädzal, teraz to viac už nemôže, lebo som poznal Božiu lásku – je taká veľká a široká – v tej sláve mizne celý svet.“*

Musíme to vo viere uchopiť a už sa toho nevzdávať, ale držať sa toho, že Boh stojí za tým, čo povedal a vykonal.

Čítam ďalej vo verši 11:

„Milovaní, ak nás Boh tak miloval, aj my sme povinní milovať jeden druhého.“

O tom netreba veľa hovoriť. Stačí, ak v modlitbe povieme Pánovi: „Daj nám silu, aby sme to dokázali“, a potom je už všetko dobré. Prečítam v tejto kapitole verš 12:

„Boha nikto nikdy nevidel; keď milujeme jeden druhého, Boh zostáva v nás, a jeho láska je v nás dokonaná.“ [1J 4:12]

Všetci chceme dokonanie. Všade sa hovorí, že ten, ktorý dielo započal, ho aj dokoná. [Fp 1:6] A existuje aj dosť ľudí, ktorí by chceli Pánovi pomáhať, aby svoju vec doviedol do konca.

Ale čo povedal brat Branham už vtedy, pred mnohými rokmi? Dokonanie sa uskutoční v božskej láske, nie v neústupnosti ohľadom vedomostí. Dnes sme už o tom hovorili s našimi bratmi zo Zairu a tiež s mojím bratom Gilsonom. Nejedná sa o vedomosti, ktoré nosíme niekde v hlave, ale o to, čo v nás Boh mohol zjaviť, a pretože toto Božie zjavenie pomiňa do Božej lásky, je všetko zostlané v tomto kúpeli Božej lásky.

Učenie, poznanie, ktoré nie je zakotvené v Božej láske, spôsobí škodu, prinesie nezhody, vyvolá nesúlad. Všetko, čo pochádza od Boha, je zostlané do božskej lásky a je ako balzam. Niekedy, alebo v okamihu, keď ho počujeme, môže preniknúť ako dvojsečný meč [Žd 4:12], a v nasledujúcom okamihu cítime, ako na rany, ktoré boli spôsobené, tečie

olej pomazania, a všetko je uzdravené a dobré v Pánovej prítomnosti. Keď Boh používa dvojsečný meč, je to preto, aby odrezal divoké výhonky, nie aby ublížil tomu, čo pred ním môže obstať, ale divokým výhonkom, ktoré len prijímajú šťavu, ale neprinášajú ovocie. A ak prejdem k Jánovi 15, Pán už povedal:

„Každý letorast, ktorý nenesie na mne ovocia, odrezuje, a každý, ktorý nesie ovocie, čistí, aby doniesol viacej ovocia.“ [Jn 15:2]

Nech Boh v týchto dňoch nasadí meč svojho Slova, nech orezáva, nech upravuje, aby sme všetci mohli byť naďalej a ešte viac požehnaní.

1. Jána 1, druhá časť 1. verša:

„Čo bolo od počiatku, čo sme počuli, čo sme videli svojimi očami, na čo sme sa dívali, a čoho sa naše ruky dotýkali, o Slove života – a ten život sa zjavil, a videli sme a svedčíme a zvestujeme vám ten večný život, ktorý bol u Otca a zjavil sa nám, teda čo sme videli a počuli, zvestujeme vám, aby ste aj vy mali obecnstvo s nami.“

O tom sa jedná, o božský život v božskom pokolení. Ježiš Kristus je počiatkom tohto božského stvorenia. [Zj 3:14] On bol prvý, prvorodený medzi mnohými bratmi. [Rm 8:29] O ňom je napísané v Žalme 69:

„Budem rozprávať o tvojom mene svojim bratom...“ [Ž 22:23]

Peter píše, že sme božské pokolenie. [1Pt 2:9] Sme cudzinci a pútnici na zemi [Ef 2:9], pretože sme sa narodili z Boha [1Pt 1:3 a iné]. Drahí, kto z vás má skutočne istotu, že sa skrze Ducha narodil z Boha? Skutočne prežil znovuzrodenie ku živej nádeji? [1Pt 1:3] Toto som dodal zámerne, pretože je to napísané v Božom Slove: znovuzrodenie ku živej nádeji. Zapamätajte si tieto dve skutočnosti: znovuzrodenie a živá nádej. Kto z vás má túto živú nádej vo svojom srdci? Nádej, ktorá nevedie k sklamaniu [Rm 5:5], nádej, ktorá nedopustí zahŕňanie. Nie nádej, ktorú si nahovárate, ale nádej, o ktorej môžete povedať: *„Kristus v nás, nádej slávy.“* [Kol 1:27]

Kto nosí túto živú nádej v Krista vo svojom živote? Povedzte amen. Áno, potom vám musím povedať, že ste sa znovu narodili. Možno vás to teraz prekvapí, ale Písmo hovorí, že sme znovuzrodení pre živú nádej. Ak máš v srdci živú nádej, potom s tebou živý Boh niečo učinil. Potom sa niečo stalo, inak by ste živú nádej nemali. Súhlasí to, alebo nie? Božie Slovo patrí vždy dohromady. Samozrejme, nie tak, že

by sme sa museli namáhať o to, aby sme túto nádej niesli, ale tak, že cítime, že je v nás. A potom cítime, ako sa zjavuje nový život, áno, že je zjavený. A preto teraz prejdeme do evanjelia Jána, 1. kapitoly, 4. verša, ktorý sa pre mňa v poslednej dobe stal veľkým. Musel som to v nedelu čítať v Zürichu. Ján 1, verš 4:

„V ňom bol život...”

Aký život? Boží život! On bol predsa Boh zjavený v ľudskej podobe. Otec sa zjavil v Synovi:

„V ňom bol život a ten život bol svetlom ľudí.”

Ktorých ľudí? Komu sa stal život Ježiša Krista svetlom, ktoré ho osvietilo? Nuž tým, ktorí mu uverili. A Sväté Písmo hovorí vo verši 12:

„Ale všetkým, ktorí ho prijali, dal právo a moc stať sa deťmi Božími, tým, ktorí veria v jeho meno.”

„V ňom bol život a život bol svetlom ľudí.”

Jeho život niečo vyžaroval. Okolo neho bolo svetlo. Hovorí:

„Ja som svetlo sveta. Ten, kto mňa nasleduje, nebude chodiť vo tme, ale bude mať svetlo života”

Práve tak stojí napísané:

„... a to svetlo svieti vo tme, a tma ho nepochopila.” [Jn 1:5 podľa nem. prekladu]

Vždy budú existovať tieto dve skupiny. Jedni to prijímajú, iní odmietajú. Jedni veria, druhí neveria. Ale dovoľte mi, aby som to dnes povedal aj toto: Aké je to privilégium, že teraz ešte môžeme žiť v čase milosti! Boh prehliadol časy nevedomosti a teraz k nám vystiera svoju ruku milosti, aby nás vytrhol z temnoty a postavil nás do jasného svetla evanjelia, do Božieho kráľovstva.

„V ňom bol život...”

Aj k tomu sa ešte neskôr vrátíme.

„... a ten život bol svetlom ľudí.”

Čo na to máme povedať? V službe Ježiša Krista, nášho Pána, sa stále znovu rozžiarilo Božie Slovo. Srdcia učeníkov boli uchvátené. Chodili so svojím Pánom a videli všetko, čo sa dialo.

Ján vystúpil ako muž, ktorého poslal Boh, aby vydal o svetle svedectvo. On ňom stojí:

„Nebol on tým svetlom, ale prišiel nato, aby svedčil o tom svetle.“
[Jn 1:8]

A potom vydáva mocné svedectvo. A potom sa tu vo verši 9 píše:

„To bolo to pravdivé svetlo, ktoré osvecuje každého človeka, prichádzajúceho na svet.“

A pokračuje to ďalej:

„Na svete bol, a svet povstal skrze neho, a svet ho nepoznal!“ [v. 10]

Aký výrok! Jahve Starého zákona je Ježiš Nového zákona! Všetko bolo stvorené skrze neho a pre neho. Áno, je to tu dokonca napísané:

„Prišiel do svojho vlastného, a jeho vlastní ho neprijali!“

A potom slávny verš:

„Ale všetkým, ktorí ho prijali, dal právo a moc stať sa deťmi Božími, tým, ktorí veria v jeho meno...“

Drahé srdce, ver predsa dnes v meno Pána Ježiša Krista ako v meno, ktoré jediné nám dal Boh ku spáse, a aj ty prežiješ Božiu moc. Viera prichádza z kázania. [Rm 10:17] Nech viera vzíde aj z tohto kázania, nech vzíde svetlo a zjaví sa Boží život.

Pokračujem v čítaní z Jánovho evanjelia, kapitola 10, verše 10 a 11, nám všetkým veľmi známe Slovo:

„Ja som prišiel nato, aby mali život a aby mali hojnosť. Ja som ten dobrý pastier. Dobrý pastier kladie svoju dušu za ovce.“ [Jn 10:10-11]

Práve tento deň si dnes pripomíname, deň, keď dobrý pastier položil svoj život za ovce. Za akým účelom? Aby sme mali Boží život! Ľudia, ku ktorým hovoril, už pozemský život mali, takže nehovoril o pozemskom živote. Išlo o božský, večný život.

A On hovorí: *„Ja som prišiel nato, aby mali život...“* To je to, prečo prišiel – aby dal život tým svojim, áno, aby im dal hojnosť tohto božského života.

Čo brat Branham v kázni tak mocne zdôraznil? Život je v krvi [3M 17:11], a preto musel byť sa tu na zemi zjavil božský život, ktorý bol v božskej krvi. Ježiš Kristus nebol Žid, nebol pohan, bol to Boh

zjavený v ľudskej podobe [1Tm 3:16]. Máriu zatienil Svätý Duch a krvná bunka, ktorá bola stvorená, bola splodená Duchom a preto bola absolútne svätá! Jeho krv bola svätá a v tejto krvi pulzoval božský život! [Lk 1:35] Keď bola potom krv vyliata, bol tento božský život uvoľnený, a to brat Branham tiež tak krásne rozvádza a hovorí:

„V deň Letníc sa tento božský život, ktorý bol uvoľnený, vrátil, do vykúpenej Cirkvi a Boh zaujal príbytok v tých, ktorých vykúpil.“

Chcel by som aj k tomu ešte prečítať niečo zo Svätého Písma. 2. Mojžišova, kapitola 17, verš 11:

„... lebo duša tela je v krvi, a ja som vám ju určil pre oltár, aby ste ňou vypôsobili zmierenie za vaše hriechy, lebo práve krv pokrýva hriech – skrze život, ktorý je v nej obsiahnutý.“ [3M 17:11 podľa nem. prekladu]

V tom spočíva celé tajomstvo. V Starom zákone obetovali tí, ktorí chceli od Boha odpustenie, nevinné zvieratá, priniesli ich na oltár, priniesli ich do chrámu, položili im ruky na hlavu a vedeli: „Toto zvierka umiera namiesto mňa, aby som mohol byť oslobodený.“

Ale teraz prišiel Baránok Boží – Boží Baránok, ktorý sňal hriech sveta. [Jn 1:29] Kto teraz zomiera vo svojom hriechu, zomiera v hriechu neviery, pretože Ježiš, náš Pán, povedal:

„... ak neuveríte, že Ja som, zomriete vo svojich hriechoch.“

Nepovedal: „ak ste kradli, klamali, podvádzali a máte na svedomí všeličo, preto zomriete“, ale „*ak neveríte, že Ja som*“! Kto bol ten „*Ja som*“? [2M 3:14]

On to bol, kto v tento veľký deň Božieho zmierenia tu na zemi vo svojej krvi vyliatej na kríži priniesol Božské zmierenie za celé ľudstvo. Kto tomu nedokáže veriť, pre svoju nevieru zomrie vo svojom hriechu. Nemal by však potom z toho viniť Boha, pretože v takom prípade nesie vinu on sám. Tu stojí, čítam to ešte raz:

„... lebo práve krv pokrýva hriech – skrze život, ktorý je v nej obsiahnutý.“ [3M 17:11 podľa nem. prekladu]

Ak by v krvi život nebol, tak by žiadny nový život vôbec nemohol vzísť. Ale krv bola preliata a pritom nešlo o hmotu krvi, ale o božský život, ktorý v tejto božskej krvi bol. A tento život bol vyliaty na túto

kliatbou obťaženú zem, aby spasil, oslobodil, vykúpil, dal odpustenie, milosť a spásu nám, ktorí sme boli pod kliatbou.

Máme v tomto texte pokračovať, alebo sme to pochopili? Zmierenie v preliatej krvi vďaka životu, ktorý je v tejto krvi.

Čítajme ďalej z Izaiáša 53, verš 10. Pamätajte, že ide o život:

„V ňom bol život, a ten život bol svetlom ľudí...“ [Jn 1:4]

Tento božský život sa však musel stať dostupným pre všetkých Božích synov a dcéry, a preto sa Spasiteľ vydal ako obeť zmierenia, preliat svoju krv, aby nás vykúpil a mohol nám darovať svoj život.

Z Izaiáša 53 čítam od verša 10:

„Ale Hospodinovi sa ľúbilo ho tak zdrtiť a strápiť nemocou, aby, ak položí svoj život ako zmierenie...“ [podľa nem. prekladu]

Hovoríme o zmierení. Skrze život, ktorý bol v krvi, malo byť vykonané zmierenie s Bohom. Píše sa tu:

„Ale Hospodinovi sa ľúbilo ho tak zdrtiť a strápiť nemocou, aby, ak položí svoj život ako zmierenie, uvidí semeno a bude žiť dlhé dni a splní sa mu Pánova vôľa.“

Náš Spasiteľ sa nielen modlil: *„tvoja vôľa nech sa stane“* [Lk 22:42], ale povedal:

„Hľa, idem, – v záhlaví knihy je napísané o mne – aby som činil, ó, Bože, tvoju vôľu.“ [Žd 10:7]

Božia vôľa sa tu musela naplniť a toho nebol schopný žiadny človek. Všetci sa poctivo snažili a všetci rovnako poctivo zlyhali.

Bol tu ten, kto bol vo všetkom pokúšaný ako my, kto musel znášať skúšky, určite horšie ako my. Bol tam totiž sám satan osobne a trápil ho 40 dní a 40 nocí. [Mt 4:2-3] Ale náš Pán vyšiel zo skúšok víťazne. Mohol vopred povedať, že ten zlý nemá nad ním žiadne právo. Milovaní, aj my musíme dospieť do stavu, že satan už nad nami nemá žiadne legitímne právo, že mu bolo všetko právo odňaté a že právo nad nami má jedine Boh. Satan stratil právo na krvou vykúpený zástup. Veríte tomu? Boh si nás nárokuje, boli sme právoplatne vykúpení a nadobudnutí, sme Božím majetkom. A ak Satan falšuje a vystavuje účty, nemusíme ich vôbec prijímať, môžeme ich poslať späť ako „odmietnuté prijatie“. Každý dlh je splatený, každý účet zaplatený, každý

hriech zahladený, každé previnenie odpustené, tak v pravde ako bol Boh v Kristovi a zmieril svet sám so sebou [1Kor 5:19].

Píše sa tu o zmierení, a aj to sme predtým čítali. Čítam ďalej v Izaiášovi 53 od verša 11, kde sa píše:

„Z námahy svojej duše uvidí výsledok, nasýti sa. Svojou známosťou ospravedlní spravodlivý môj služobník mnohých a ich neprávosti On ponesie.“

Tak to môžeme jasne čítať už tu, vo veršoch Izaiáša 53. Vieme o utrpení duše nášho Spasiteľa v Getsemane. Vieme o jeho zápasení, o jeho úpenlivých prosbách, o jeho trasení a chvení. A On povedal:

„Otče, ak chceš, odnes odo mňa tento kalich...“ [Lk 22:42]

Nebolo to možné, inak by sme si ho museli horko vypíť ty a ja. On ho vypil, a to plne a cele, aby sme my mohli kalich spásy chváliť, pozdvihnúť ho v deň spásy a radovať sa v našom Bohu.

„Z námahy svojej duše uvidí výsledok, nasýti sa. Svojou známosťou ospravedlní spravodlivý môj služobník mnohých a ich neprávosti On ponesie.“

Veríme všetci z celého srdca, že On niesol a vzal na seba všetky viny, ktoré kedy mohli byť pripísané nám? Musí to platiť pre minulosť, súčasnosť aj budúcnosť, pretože Kristus nezomrie ešte raz, aby znova vykonal zmierenie [Rm 6:9]. Nie, On zomrel raz prevždy, aby pomohol tým, ktorí v ňom hľadajú útočisko, aby sa aj im dostalo božskej spravodlivosti. [Rm 6:10]

Predstavte si, čo sa tu píše, prečítam ešte raz druhú časť a budem pokračovať 12. veršom:

„Z námahy svojej duše uvidí výsledok, nasýti sa. Svojou známosťou ospravedlní spravodlivý môj služobník mnohých a ich neprávosti On ponesie. Preto mu dám mnohých [nem. preklad], a s mocnými deliť bude korisť, pretože vylial svoju dušu na smrť.“

Dvakrát slovo „mnohých“. Previnenie nesú mnohí a Ježiš vtedy povedal:

„... lebo toto je moja tej novej zmluvy krv, ktorá sa vylieva za mnohých na odpustenie hriechov.“ [Mt 26:28] Nepovedal „za všetkých“, lebo vedel, že nie všetci to prijímú. „Pre mnohých“ – ktorí by to prijali.

„Svojou známosťou ospravedlní spravedlivý môj služobník mnohých a ich nepravosti On ponesie. Preto mu dám mnohých...” [podľa nem. prekladu]

Vidite, o čo ide? Hriechy mnohých, ktoré vzal na seba a niesol, mu nadelil Boh, Boh mu ich dal. Čo hovorí vo veľkňazskej modlitbe?

„Tvoji boli, a dal si ich mne...” [Jn 17:6]

„... položiť svoj život za zmierenie...” [v. 10 nem. preklad], *„preto mu dám mnohých”* [v. 12, nem. preklad]. Jemu budú patriť. A v ten deň bude môcť povedať: *„Tu som ja a všetci, ktorých si mi dal.”* Aj to je napísané už v žalme. Boh nechal celé proroctvo spísať vopred.

Tajomstvo spočíva vo výroku: *„ak položiť svoj život za zmierne...”* [v. 10 nem. preklad] A to sa stalo, a preto mu boli mnohí daní.

Drahý brat, drahá sestra, nás je tu len niekoľko – ale keď sa pred trónom zhromaždí veľký zástup, nebude ich málo, bude ich mnoho. Zomieranie na Golgote sa vyplatilo a odmena za bolesť bude veľká a Pán do slávy vezme mnohých.

V liste Rimanom 6, verš 5 je nádherné Slovo, ktoré treba v tejto súvislosti prečítať. List Rimanom, kapitola 6, verš 5:

„Lebo ak sme sa stali spolusrastlými podobnosťou jeho smrti, ale takými aj podobnosťou vzkriesenia budeme vediac to, že náš starý človek je spolu ukrižovaný, aby bolo zmarené telo hriechu čo do svojej pôsobnosti, aby sme viacej neslúžili hriechu. Lebo ten, kto zomrel, je už ospravedlnený od hriechu.”

To je ďalší bod, ktorý treba vziať do úvahy. Ak s ním chceme žiť, musíme s ním aj zomrieť. Ak chceme s ním vstať, musíme byť s ním pochovaní. Bez zachovania tohto Božieho poradia sa nezaobídeme. Tu stojí napísané, že *„sme sa stali spolusrastlými podobnosťou jeho smrti.”* Aj to je veľké tajomstvo. Cirkev-Nevesta bola v Božích očiach v Ženíchovi. Bola v Ženíchovi tak, ako bola Eva v Adamovi pri prvotnom stvorení. Neskôr, keď Boh Pán nechal na Adama prísť spánok, otvoril jeho bok a bola vyňatá jeho nevesta. Keď ju Adam uvidel, zvolal:

„Toto je teraz telo z môjho tela a kosť z mojich kostí.” [1M 2:23]

Náš Pán bol Pavlom v liste Korinťanom označený za druhého Adama a pravá Cirkev bola už obsiahnutá v Kristovi. Na Golgote bol

otvorený jeho bok a vytekla krv za naše vykúpenie a zmierenie! A na zemi niet človeka, ktorý by mohol patriť k Neveste, ak si neuvedomí, že Ženích svoju Nevestu vykúpil na golgotskom kríži. Na tom záleží. Do neba sa predsa nedostaneme preto, že patríme k nejakej cirkvi alebo denominácii. Pôjdeme tam, pretože tam patríme, pretože sme časťou toho, ktorý nás vykúpil. Vykúpení patria k Vykupiteľovi a tu je nám jasne povedané, že spolu s ním zrastení podobnosťou jeho smrti. Pavol predsa hovorí:

„S Kristom spolu ukrižovaný som a žijem už nie ja, ale žije vo mne Kristus.“ [Gal 2:20]

Nech je to na Božiu slávu zjavené, nech sa to skutočne stane skutočnosťou v našich životoch a v našom strede, že Kristus v nás žije a prichádza ku svojmu právu.

Ako som povedal na začiatku, sotva kedy bolo obdobie, alebo si aspoň ja na také nepamätám, v ktorom by sa medzi veriacimi povstala taká silná, taká srdečná, taká mocná túžba a žiadosť, aby Boh prišiel k svojmu právu s nami všetkými, v nás všetkých a skrze nás všetkých, áno, aby sa jeho Slovo mohlo stať telom a žilo skrze nás, ako v týchto dňoch.

Rimanom 6, verš 7 hovorí:

„Lebo ten, kto zomrel, je už ospravedlnený od hriechu.“

Drahé srdce, žalobca bratov, nepriateľ, ťa môže obžalovávať z viny či hriechu len dovtedy, kým ešte nechápeš, že si bol s Kristom ukrižovaný a s ním aj zomrel. V okamihu, keď si si skrze Božie zjavenie vedomý toho, že aj ty si bol s Kristom ukrižovaný a s ním si zomrel... Pýtam sa vás: ak máte pozemský dlh, môže byť vysoký ako dom a zrazu nastane smrť... Kto potom ešte niečo prináša? Potom všetko prinášanie skončilo.

Ak rozumieme tomu, čo tu Pavol píše, inšpirovaný Duchom, tak ten, kto zomrel, je tým oslobodený od všetkých nárokov, ktoré by si hriech mohol klásť. Kde nič nie je, tam aj cisár stratil svoje právo. Nie je čo získať. Kde by malo ešte niečo zostať, ak Pán na seba vzal všetky naše viny, ak vzal všetky naše hriechy, kde by potom mali ešte byť? Slovo „všetky“ znamená všetky. Napriek tomu existujú ešte ľudia, ktorí robia výnimky a hovoria: „Áno, ale tento asi nie a tamten asi tiež nie.“ Nečinite to. Dôverujte Pánovi, že On vzal na seba všetky naše

viny a hriechy! Ani jedna vec nezostala, nie, On z nás všetko sňal. A ak je to tak, potom chápeme pojem „Božie ospravedlnenie“ veľmi jasne a veľmi zreteľne.

Ďalšie verše tu prečítam len veľmi stručne:

„Ale ak sme zomreli s Kristom, veríme, že budeme s ním aj spolu žiť vediať, že Kristus vstanúc z mŕtvych už viacej nezomiera; smrť viacej nepanuje nad ním. Lebo čo zomrel, hriechu zomrel raz navždy, a čo žije, žije Bohu. Tak aj vy súdte o sebe, že ste mŕtvi hriechu, ale živí Bohu v Kristu Ježišovi, v našom Pánovi.“

S dôverou povedzme na toto Slovo Amen. Prisviedčame Bohu, veríme tomu, čo povedal, a veríme tomu, čo vykonal.

Brat Russ už čítal z Jána 19. Chcel by som z neho tiež čítať niekoľko veršov. Evanjelium Jána 19 priamo z verša 28:

„A potom vediať Ježiš, že je už všetko dokonané...“

Tu sa na chvíľu zastavím.

„A potom vediať Ježiš, že je už všetko dokonané...“ On nielen že zvolal *„Je dokonané!“*, On z Písma videl, že všetko už bolo dokonané. On to vedel, bolo to božské poznanie. Tu bola uhradená každá požiadavka. Čítam to ešte raz:

„A potom vediať Ježiš, že je už všetko dokonané, aby sa Písmo úplne naplnilo...“

Takže i to posledné biblické miesto, i posledný verš, posledný prorocký výrok: *„aby sa Písmo úplne naplnilo...“*

Predtým sme čítali o tom, že vrhali los, o rozdelení šiat, ale že ho neroztrhali, pretože to tak bolo napísané. Môžeme čítať ďalej a ďalej. Všade to boli prorocké výroky, ktoré sa všetky uskutočnili, všetky sa naplnili.

„A potom vediať Ježiš, že je už všetko dokonané, aby sa naplnilo Písmo, povedal: Žízňim!“

To bolo posledné slovo, ktoré takto vyslovil: *„Žízňim!“* Neviem – určite nežiadal ocot, zvolal, lebo je to napísané, môžete si to prečítať, Žalm 69 a tak ďalej. Vykričal:

„Žízňim! A stála tam nádoba, plná octu, a oni naplnili špongiu octom a obložiac yzopom podali jeho ústam. A keď vzal Ježiš ocot, povedal: Dokonané je! A skloniac hlavu vydal ducha.“

Predtým je napísané: „A potom vediac Ježiš...“ Neexistovala žiadna nejasnosť. Ježiš vedel: „Toto je moja cesta, toto sa musí stať, aby sa naplnilo celé Písmo.“ „A potom vediac Ježiš, že je už všetko dokonané...“ On by nepovedal, že je to dokonané bez toho, aby vedel, že to dokonané bolo. On vopred vedel, že je to dokonané. Haleluja! Česť Bohu! Už vopred vedel, že je dokonané a potom to vyslovil.

Drahé srdce! Aj ty musíš vedieť, že je to dokonané, a potom to musíš svojimi ústami vysloviť. Tu sa dostávame k Slovu:

„Lebo srdcom sa verí na spravodlivosť, a ústami sa vyznáva na spasenie.“

A keď to hovoríme, nehovoríme to len tak, vychádzame pri tom z Božieho Slova. Ježiš to nielen povedal, On videl, spoznal, vedel – všetko, všetko sa naplnilo. Tak, ako to bolo napísané, tak sa to všetko stalo.

„A potom vediac Ježiš, že je už všetko dokonané...“ Vieš to aj ty, milé srdce? Vieš to ty, drahý brat, drahá sestra, drahí priatelia? Veríš dnes Pánovi Ježišovi, môžeš veriť tomu, čo tu povedal? Môžeš veriť tomu, že On vedel, že teraz je vykúpenie dokonané? Teraz prichádza na rad tvoje poznanie, o ktorom spieva autor piesne: *„Požehnané poznanie, Ježiš je môj.“* [Istota blahá, Ježiš je môj] Kto sú tí ľudia, ktorí to vedia? Kto sú tí, ktorí môžu povedať: *„Sám ten Duch spolu svedčí s naším duchom, že sme deťmi Božími.“* Vieme to. Prečo to vieme? Prečo? Pretože veríme Bohu. Naša známosť nevychádza z nejakého iného základu, my to vieme na základe Božieho Slova. To je požehnané poznanie, ktoré v sebe nesieme. A Duch nás vždy vedie k Slovu a oznamuje nám: Tu sa pred našimi očami naplnilo Písmo.

„A potom vediac Ježiš...“! Haleluja! On vedel – všetko je splnené, každá požiadavka zákona je splnená, všetko sa tu naplňa. On vedel, že bol naňho uvalený celý trest ku nášmu pokoji, a skrze jeho rany sme boli uzdravení [Iz 53:5]. On vedel, že je všetko dokonané. A v tomto božskom poznaní potom opäť zvolal a povedal: *„Je dokonané!“* Drahé srdce, to je tvoja cesta a to je moja cesta. Pán ti musí darovať istotu, že všetko je už dokonané, že je to dokonané aj pre teba, a až potom môžeš

vo viere z plného presvedčenia zvolať: „Áno, je dokonané. Pre mňa je to dokonané. Stalo sa to na kríži na Golgote.“

Nechajme k nám hovoriť všetky tieto biblické miesta a stručne ich zhrňme. Vo vykúpení ide o to, že Boh chce mať mnohých synov a dcéry. Počiatok učinil v Ježišovi Kristovi, našom Pánovi, ktorý dal svoj život ako svätú a čistú obeť, ktorá bola vo svätej božskej krvi, aby, keď bude táto krv vyliata na zmierenie, sa mohol jeho život, ktorý bol tak uvoľnený, vrátiť na vykúpený zástup. Nie zvláštne učenie, nie poznanie – Boží život v Božích synoch a dcérach, prirodzenosť Ježiša Krista – božská láska, v ktorej sa môže zjaviť jeho prirodzenosť a život.

„V ňom bol život a ten život bol svetlom ľudí.“ [Jn 1:4]

Potom ešte o krok ďalej: Tento život, ktorý bol v ňom, nám chcel dať, a to v hojnosti. Ale aby nám ho mohol dať, musela byť jeho svätá krv, v ktorej tento život bol, vyliata ku nášmu vykúpeniu. To všetko sa stalo na kríži na Golgote.

A potom prišiel ten deň Letníc, v ktorý sa do vykúpeného zástupu skrze Božieho Ducha Boží život vrátil. Vykúpení majú Boží život, pretože boli skrze zmierenie privedení späť k Bohu. A tento božský život sa zjavuje v božskej láske, ako sme čítali v Jánovom liste a tiež v súvislosti s evanjeliom Jána, 3:16: *„Lebo tak Boh miloval svet...“*

Drahé srdce, ty už nemusíš robiť nič viac. Je to učinené, je to dokonané. Ježiš vedel, že vo chvíli, keď visel na kríži, bolo všetko dokonané. Ó, chvála jeho menu! Vďaka mu, že prešiel túto potupnú, ponížujúcu krížovú cestu od súdnej stolice u Piláta až za mestskú bránu na kopci Golgota, aby tam pre nás dosiahol zmierenie, ktoré nám daroval.

Nezabudnite: *„Život je v krvi...“* a v tomto prípade to bola božská krv v ľudskom tele – božský život bol zjavený. *„V ňom bol život...“* Kde je tento život dnes? Dnes je tento život v nás.

On neprišiel len zomrieť, On nás prišiel vykúpiť, aby potom svoj život vložil do nás. Kto tomu môže veriť? Kto to dokáže pochopiť? Kto to chce prežiť? Či to niekedy pochopíme, neviem. Ale veriť tomu môžeme. Koľkí tomu môžu veriť? Povedzte pokojne Amen. Amen. Ak veríme, dostáva sa nám pomoci. Existuje len jedna jediná podmienka spasenia, a to je viera – viera v Pána Ježiša Krista. *„A uverivších*

budú sprevádzať...“ [Mk 16:17] Viera – Ježiš sa ľudí pýtal: „*Či veríte, že to môžem urobiť?*“ [Mt 9:28], a potom sa to stalo. Viera prichádza z kázania a kázanie z Božieho Slova. [Rm 10:17]

Neviem, či sa to dá vysvetliť dostatočne jasne. Jedno však viem, že Duch Boží to môže každému objasniť nad slnko jasnejšie, aby od dnešného dňa nikto neprišiel skrátka. Prijmite to, uchopte ho. Stalo sa to pre mnohých [Iz 53:11-12, Rm 8:29, Mt 26:28] a mnohí mu boli pridelení ako korisť [Iz 53:12 podľa nem. prekladu] a dnes k nim môžeme patriť aj my. Sme jeho vlastníctvom, draho vykúpení svätou krvou vyliatou na Golgote, a svätý božský život, ktorý putoval v tejto ľudskej schránke na zemi, bol uvoľnený, aby teraz skrze vieru v Ježiša Krista, nášho Pána, zaujal príbytok v tebe a vo mne, ktorí sme teraz v pozemských schránkach. On prvorodený a my prvorodení. [Rm 8:29]

Na záver úvodné biblické miesto:

„Budem bývať v nich a prechádzať sa, a budem ich Bohom, a oni mi budú ľuďom.“ [2Kor 6:16]

V Kristovi Boh prebýval, Boh putoval, Boh hovoril, Boh uzdravoval, Boh zachraňoval všetko, všetko, všetko... Teraz sme to my. On chce v nás prebývať a chce sa medzi nami prechádzať, chce byť naším Bohom, my máme byť jeho synmi a dcérami.

Drahé srdce, nebuď už skleslé, a ak by si malo byť, nech je to vnútorná ľútosť, pokánie, ktoré bolo vypôsobené Božím Duchom a v ktorom chápeš, čo to stálo nášho Pána, aby nás vykúpil – ísť touto potupnou cestu na Golgotu. Keď na to pomyslíme, máme slzy v očiach, sme vnútorne pohnutí. Ale keď potom vo viere porozumieme, čo sa nám stalo, zmení sa to na vďačnosť a povieme: „Pane, nie sme toho hodní, ale vykonal si pre nás veľké dielo.“

„... aby boli všetci jedno, ako si ty, Otče, vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás jedno.“ [Jn 17:21]

Boží život v Kristovi a ten istý Boží život v Cirkvi. Aj to brat Branham povedal v kázni: Všetko, čím Boh bol, vylial do Krista a všetko, čo bolo v Kristovi, bolo skrze vylíatie Ducha vyliate do Cirkvi. Prijmime to dnes vo viere: Ježiš, náš Pán, vedel, že všetko je dokonané, a až potom zvolal slová: „*Dokonané je!*“ Aj tebe musí byť najprv darované toto božské poznanie a musíš ho prijať do svojho srdca ako živé zjavenie. A potom to svojimi ústami vyslovíš a povieš: Verím,

aj na mne, a pre mňa je dielo dokonané. A je tam napísané, že všetko, nie len niečo, všetko bolo naplnené, všetko. [Jn 19:28] Čím sa ešte stále trápiš? Čo ťa trápi? Aká je tvoja núdza, keď On všetko vzal na seba, keď On všetko odčinil, keď je všetko naplnené? Ver tomu a nechaj všetko tam, kam to On odniesol a vrhol do mora zabudnutia. Si slobodný, plne slobodný. Ospravedlnený skrze zmierenie nášho Pána a Spasiteľa na kríži na Golgote. Boh nám všetkým žehnaj. Amen.